

A tall, octagonal stone tower stands in a dense forest. The tower is made of rough-hewn stone and has a flat top. The surrounding trees are tall and thin, with some bare branches and some evergreen foliage. The lighting is soft, suggesting an overcast day or late afternoon. The overall mood is quiet and somewhat mysterious.

Camille Norment **The Tower**

En konstnärlig förstudie för offentlig konst
i Ulleråker av Camille Norment

Camille Norment är född 1970 i USA och bosatt i Oslo. Hon är aktuell med konstnärliga uppdrag för DIA Foundation i New York och HL-Senteret i Oslo samt har nyligen fått en tjänst som prorektor i forskning på konstakademin i Oslo. 2015 representerade hon Norge med en storskalig ljud- och skulpturinstallation vid den 56:e biennalen i Venedig. Psykologiska och sociala processer och minne ligger ofta som lager i Camille Norment verk, där röst- och ljudkompositioner samspelar i mötet med rumsligheter och bild.

Camille Norment
The Tower

Curatorn inleder	04
Tankar och frågor – från förstudien The Tower	17
Frågor	
Vilka konkreta historier om platsen Ulleråker kan inspirera konstverk?	23
Vilka ”nycklar” kan öppna upp för en rumstidslig samexistens av historiens närvaro och skiftande samtidsidentiteter?.....	23
Hur förändras psykologin i vattentornets omgivning av de berättelser om isolering och integration som kommit fram till följd av platsens utvecklingsplaner?	33
Hur kan vattnet som flödar genom denna studie leda till ett rum för eftertanke som rymmer både det lockande löftet och faran hos mytens fontäner?	41
Vilken sorts ljudupplevelser kan ge röst åt dynamiska historier, skadade identiteter och kärva verkligheter, och samtidigt välkomna det nya?	47
Hur kan platsens faktiska historia bevaras, respekteras och skyddas, och samtidigt samspela med en nystart?	47
Vad behöver Ulleråker, området, dess historia och människor?	
Och vad kan mitt konstnärskap bidra med?	49
Manus ur Camille Norments konstnärliga förstudie	
The Tower i svensk översättning.	54

The curator's introduction	05
Thoughts and questions – from the pre-study The Tower	17
Questions	
What specific histories of the Ulleråker site can be used as inspirations for artworks?	23
What 'keys' might open into a space-time coexistence of historical presence, and shifting contemporary identities?	23
How does the psychology of the water tower site change with the evolved narratives of isolation and integration spurred by the site's development plans?	33
How might the flow of water through this study lead to a space of contemplation in which remained both, the allure of promise and yet the danger, of mythical fountains?	41
What kind of sonic experiences can give voice to dynamic histories, fractured identities, and stark realities while welcoming in the new?	47
How can the reality of the site's history be preserved, respected, and protected while reconciling it with new beginnings?	47
What does the site, history and people of Ulleråker need, and what is it that my practice can offer?	49
Script from Camille Norment's artistic pre-study The tower.	55

Curatorn inleder

Konstnären Camille Norment arbetade under åren 2018–2020 med en konstnärlig förstudie för samhällsutvecklingsprojektet Ulleråker i Uppsala. Förstudien ligger till grund för ny offentlig konst som planeras för platsen vattentornet i Lyrikparken. Allt arbete med den offentliga konsten utgår från Ulleråkers konstprogram KUR-konst Ulleråker, Färvatten – droppa, forsa, stänk.

Ulleråker utvecklas med flera bostäder och ny infrastruktur. Ett antal konstnärliga förstudier och dialogarbeten genomförs i tidigt skede för att ta vara på konstnärlig kompetens inom samhällsutvecklingsprojektet.

Syftet med Camille Norments förstudie har varit att reflektera över och visa det gamla vattentornets betydelse som kulturarv i Ulleråker från ett konstnärligt perspektiv. Konstnären har tagit sin utgångspunkt i frågor kring vattentornets placering, infrastruktur, faktiska och symboliska betydelse samt dess framtid på en plats i omvälvande förändring.

Förstudien består av en konstnärspresentation i text och bild, en ljudstudie och en filmpresentation. Filmen och ett samtal presenterades på Uppsala konstmuseum under Kulturnatten hösten 2020.

Beslutet att bjuda in Camille Norment utgick från idén om platsen och den komplexa historia som utspelat sig där. Camille Norment arbetar med utgångspunkt från rum och platsers inneboende röster (resonansfrekvenser), ljud, kropp och lyssnande i ett. För Camille Norment är ljud en del i en större social och kulturell kontext och av vår historia.

The curator's introduction

Ulleråker is under development, to build new housing and new infrastructure. Several pilot studies and dialogue processes are in place simultaneously at this early stage, to ensure artistic influence in the development phase of the community.

The artist Camille Norment performed an artistic pilot study in 2018–2020 for the Ulleråker community building project in Uppsala. The pilot study focuses on Ulleråker's art programme and forms the basis for commissioning art for the water tower in Lyrikparken.

The purpose of Camille Norment's pilot study was to reflect on and demonstrate the importance of the old water tower and Lyrikparken as a cultural heritage in the development of Ulleråker from an artistic perspective. The artist looked at the location, infrastructure and actual and symbolic meanings of the water tower, along with its future in a place that is being radically changed.

The pilot study consists of an artist's presentation in words and images, a study of sound and a film. It was also available online as part of the programme for the Culture Night in autumn 2020.

The decision to invite Camille Norment was made in view of the complex history of the place. In her practice, she explores the voices (resonance frequencies) of a place or space, its sound, body and listening. She claims that sound is an essential part of a larger social and cultural context and our history.

Konstnärens ingående studier kring platsens kvaliteter är en viktig utgångspunkt för kompositionen av ett kommande konstnärligt arbete i Lyrikparken. I Ulleråker påbörjades förstudien med att Camille Norment genomförde flera tester i vattentornet för att bestämma vattentankens resonansfrekvenser. I nära anslutning till vattentornet finns också en klockstapel där Camille Norment fick hjälp att spela in klockans klang för att bestämma dess frekvenser. Hon kombinerade rösterna (frekvenserna) från vattentornet och klockan för att skapa en simulering som från början var tänkt att bli en tillfällig ljudinstallation på plats i vattentornet. Det är en mycket kraftfull upplevelse med en komposition av de djupa frekvenserna från tanken i vattentornet till en högre överton från klockan; både lugnande och störande på samma gång.

Resonans betyder medsvängning och innebär helt enkelt att ett föremål börjar svänga i takt med ett ljud. Resonans kan på så vis användas för att förstärka ljud. Vad är det vi hör om vi lyssnar till Ulleråker?

Camille Norment använder sig också av begreppet Heterotopi i förstudien, som Michel Foucault skrivit om i texten "Of Other Spaces: Utopias and heterotopia". I sin tolkning beskriver Camille Norment begreppet heterotopi som en polariserad förståelse, en inbyggd aktiv friktion i samhället. Hon ser det inte enbart som något fixerat, utan som en aktiv och pågående avskiljning. Hon återkommer i förstudien också till begreppen hysteri och dissociation och till hur vi kan ha ett dissociativt förhållande till vår miljö och det som sker. Hur platser och händelser genom tiden skaver mot varandra. Dessa begrepp kan ses som särskilt applicerbara i Ulleråker och hospitalsmiljön.

Hon menar att vi kan se det framväxande nya i Ulleråker, som något som placeras utanför eller vid sidan om en annan värld, det vill säga det tidigare Ulleråker. En ny värld uppstår, men samtidigt upprätthåller den en komplex relation till ursprunget.

Camille Norment's study of the qualities of the place are fundamental to the design of, say, a site-specific work of art. She began the pilot study at Ulleråker by performing several tests in the water tower to determine its resonant frequencies. There is also an outdoor bell tower near the water tower, and Camille got help to record the sound of the bell to identify its frequencies. She combined the voices (frequencies) of the water tower and bell to create a simulation that was initially intended as a temporary sound installation in the water tower. A very powerful experience with a composition of the deep frequencies from the cistern in the water tower, to the high overtones of the bell; both calming and disturbing at the same time.

Resonances arise when two or more objects begin oscillating at the same frequency as a sound. Thus, resonances can be used to amplify sounds. What is it we hear when we listen to Ulleråker?

Camille Norment also refers to heterotopia in her study, a term Michel Foucault writes about in his essay "Of Other Spaces: Utopias and Heterotopia". In her interpretation, heterotopia is a polarised understanding, an inherent active friction in society. She sees it not as something fixed but as an active, ongoing dissociation. In her study, she also looks repeatedly at the concepts of hysteria and dissociation, and how we can have a dissociative relationship to our surroundings and what is happening. How places and events over time rub against each other. These concepts can seem especially apt to Ulleråker and the mental hospital environment.

She proposes that we regard the new, emerging Ulleråker as something placed outside or alongside another world, the former Ulleråker. A new world emerges, but the intricate relationship to its origins is maintained.

Ulleråker får nytt liv rent fysiskt genom allt det som byggs och utvecklas framöver. Å andra sidan kommer det faktiskt aldrig att kunna bli vad det var eller återspegla den komplexa historien och kommer därför, enligt Camille Norment, parallellt att förbli en heterotopi.

Om vi tittar på vattentornet utifrån och som byggnad är det ett torn. Men klättrar vi upp för trapporna inuti tornet så kan du titta ner i en välvd form från tak till golv det vill säga själva vattentanken. Camille Norment menar att vattentanken kan ses som en inverterad klocka. Denna klocka kan genom sin placering i den gamla tanken och med sin välvda form och rymd ses som en representation av mätbar tid; genom att vi kan tänka oss den som ett avgränsat och tidsbestämt klockslag.

Men för Camille kan denna klocktid även representeras av ett pågående långsträckt, ekande, mumlande eller surrande ljud i sig. Vilket hon menar är essentiellt och mest relevant för denna plats. Ljudet representerar här inte något isolerat utan kan ses som ett kontinuerligt flöde från det förflutna och framåt. Denna kontinuitet är också något som knyter an till den pågående omvandlingen av platsen och hur den är på väg att förändras.

Vatten berör ju oss alla både fysiskt, mentalt, sinnligt och inte minst ekologiskt och globalt. I arbetet med vattentornet och dess fysiska relation till platsen använder Camille Norment också begreppet plexus. Det är en term som används för att beskriva ett centralt nervsystem, ett nätverk i en kropp. Under Ulleråker flödar grundvattnet och förgrenar sig likt ett rotsystem under vattentornet i den djupa marken.

I Ulleråker är historien levande och på väg att omvandlas till något annat och mer i den nya stadsdelen. Camille Norments förstudie har kommit till i spänningsfältet mellan det personliga, historien, platsen Ulleråker och framväxten av något nytt.

Ulleråker is given new life, on a purely physical level, through the prospective building and development activities. But it can never again be what it was or reflect its complex history, and therefore, says Camille Norment, it will remain a parallel heterotopy.

Viewed from the outside, and as a building, the water tower is a tower. But if we climb the stairs inside it, we can look down into a dome shape from floor to ceiling, the actual cistern. Camille Norment suggests that we see the cistern as an inverted bell. With its position inside the old tower, and its curved shape and volume, this bell can be seen to represent measurable time; if we imagine it as a limited and defined stroke of the clock.

For Camille, however, this clock time can also be represented by an ongoing, persistent, echoing, mumbling or buzzing noise, which, she claims, is essential and most relevant to this place. Here, sound does not represent something isolated but can be seen as a continuous flow from the past to the present and future. This continuity also connects with the current transformation of the place, and its impending change.

Water is relevant to us all, physically, mentally, sensually, not to mention ecologically and globally. In her approach to the water tower and its physical link to the place, Camille Norment also uses the concept of plexus. This term is used to describe a central nervous system, a network in a body. Deep below Ulleråker the groundwater flows and branches out like roots under the water tower.

Genom förstudien tillför hon flera infallsvinklar kring vad som händer när något tar gestalt och när fler livsberättelser tillkommer och gör upplevelsen av platsen mer komplex och innehållsrik. Hon får oss att reflektera över vad vi väljer att minnas och vilka historier som lyfts fram och bärs vidare när tiden går.

Camille Norment erbjuder oss en möjlighet att kalibrera våra sinnen för att uppfatta det som också utspelar sig bortom det vi vanligtvis kallar verklighet. I sitt arbete lyfter hon även fram och tydliggör det översinnliga och ger oss på så sätt möjlighet att reflektera över flera nivåer av liv och vad det är att bygga ett samhälle.

I Ulleråkers kollektiva minne finns en stark koppling till frågor och föreställningar vi har kring vad det är att vara människa i ett specifikt sammanhang och bland annat i relation till framväxten av den moderna psykiatrin. I KUR- konstprogrammet för Ulleråker lyfts konstens betydelse för det gemensamma och det vi kan kalla ett inkluderande och pluralistiskt samhälle fram. Ambitionen är att förstudien ska berika det kommande arbetet med konst i Ulleråker med fler infallsvinklar och i förlängningen bidra till platsens utveckling och identitet.

Camille Norments förstudie ger en ingång till flera sätt att utforska begreppen plats, historia, minne och tid. Förstudien ska fungera som underlag för den konstnär som utvecklar ett skissuppdrag för vattentornet och Lyrikparken men den kan även inspirera de konstnärer som genomför uppdrag på olika platser i Ulleråker.

Stockholm september 2021

Ann Magnusson

Konstprojektledare och curator, AM Public

Camille Norment invites us to calibrate our senses to perceive things that take place beyond what we normally refer to as reality. In her work, she also highlights and defines the ethereal and thereby proposes an opportunity to reflect on multiple levels of life and what it means to build a society.

Ulleråker's collective memory is intimately linked to issues and questions about what it means to be human in a specific context, for instance in relation to the emergence of modern psychiatry. KUR – the programme for art at Ulleråker – emphasises the importance of art for the community and what we can call an inclusive and pluralist society. The ambition is that this pilot study will add more perspectives to the upcoming art programme at Ulleråker, and ultimately contribute to the development and identity of the place.

Camille Norment's pilot study opens paths to more ways of exploring the concepts of place, history, memory and time. It will serve as a background document for the artist commissioned to sketch a design for Lyrikparken but may also inspire the artists commissioned to create art for other locations at Ulleråker.

Stockholm, September 2021

Ann Magnusson

Art consultant, AM Public

Vattentanken.
Foto: Linn Abrahamsson, Tengbom.

The water tank.
Photo: Linn Abrahamsson, Tengbom.

Varför en förstudie inom konstprogrammet i Ulleråker

Att bjuda in konstnärer i tidiga skeden inom stadsbyggnad och i planarbete har prövats i flera sammanhang. I samhällsutvecklingsprojektet Ulleråker har det tidigt funnits en ambition att ta tillvara platsens komplexa historia på olika sätt. Konstnärer kan bidra med andra och fler perspektiv och gestaltande kvaliteter till platsutveckling och tillföra annan kunskap kring utformning och innehåll än andra yrkesgrupper.

Ambitionen med förstudierna har varit att ta tillvara konstnärernas kompetens tidigt i processen och integrera deras bidrag till helheten i det fortsatta arbetet med att utveckla stadsdelen.

Samhällsutvecklingsprojekt Ulleråker

Ulleråker är en del av det större utbyggnadsområdet södra staden som planeras för en befolkning på upp till 60 000 invånare. Utvecklingen innebär utmaningar i form av att utveckla hållbara miljöer, både ur ett socialt, ekologiskt och ekonomiskt perspektiv med ett tydligt medborgarinflytande.

Stadsdelen Ulleråker kommer att omfattas av runt 7 000 bostäder samt verksamheter, förskolor samt tillhörande offentlig och kommersiell service för omkring 19 000 invånare. Ulleråker ska vara en levande och attraktiv stadsdel med ett rikt utbud av kultur- och fritidsaktiviteter. Där är biblioteksverksamhet, det fria kulturlivet, fritids- och föreningsverksamhet och kreativa näringar viktiga faktorer.

Ulleråker har för staden och regionen särskilda, till och med unika, förutsättningar som också ger stadsdelen dess identitet. Platsens historia har satt en tydlig prägel på området, likaså dess naturvärden. Åsen, som är ett karaktärsskapande landskapselement som reser sig över omgivningarna, är en del av Uppsalas dricksvattentäkt.

Under tidigt 1800-tal flyttar delar av stadens sjukhusverksamhet ut till Ulleråker som ett resultat av en önskan att åtskilja de kroppsligt sjuka lasarettspatienterna från de psykiskt sjuka hospitalspatienterna. Att placera hospitalsverksamheten utanför staden innebar möjligheter att bedriva hälsofrämjande verksamhet genom utevistelse och trädgårdsodling enligt dåtidens vårdideal. Hospitalsverksamheten kom sedan att prägla utvecklingen av Ulleråkersområdet genom utbyggnad av verksamheten i olika etapper med byggnader och miljöer som speglar viktiga tidstypiska uttryck för synen på mental-sjukvård från slutet av 1800-talet till idag.

Why perform a pilot study for the art programme at Ulleråker?

The pilot study was presented in autumn 2020 in collaboration with Uppsala Konstmuseum in connection with the Culture Night. Due to the pandemic, the project was presented online instead of on site at the water tower as planned.

Inviting artists at an early stage of the planning and development process has been tried in several contexts. From the start, the urban development project for Ulleråker has aimed to include the complex history of the place in various ways. Artists can add further perspectives and design qualities to the place and the site development and contribute with their specific knowledge about design and content.

The purpose of the pilot studies was to benefit from artist expertise at an early stage in the urban planning process and integrate this contribution with the totality in subsequent efforts to develop this community.

Ulleråker – a project for urban development

Ulleråker is part of the larger development project for south Uppsala, which is intended to house up to 60,000 people. The project entails challenges in the form of developing sustainable environments, both socially, ecologically and financially, and real civic influence.

The Ulleråker community will offer some 7,000 housing units, along with businesses, preschools and public and commercial services for some 19,000 residents. Ulleråker will be a lively and attractive neighbourhood with a rich choice of arts and recreation activities. The library, an independent arts scene, recreation and associations and creative businesses are key factors.

Ulleråker has assets that are special, not to say unique, to Uppsala and the region, giving the neighbourhood its identity. The history of the site and its natural assets have shaped its character. The ridge, an eye-catching topographical element that looms over the surroundings, provides fresh water for part of Uppsala.

In the early 19th century, the city relocated some hospital departments to Ulleråker, to separate the physically ill patients from the mentally ill. Putting the mental asylum outside the city made it possible to treat patients with healthy outdoor time and activities such as gardening, according to the psychiatric ideals at the time. The asylum later came to dominate the development of the Ulleråker area when the activities were extended at various stages with new buildings and environments that reflect typical attitudes to mental care from the late 19th century to today.

Det gamla vattentornet i Ulleråker.
Foto från Medicinhistoriska museet.

The old water tower in Ulleråker.
Photo from the Museum of medical history.

Tankar och frågor

Från förstudien The Tower,
framtagen för Ulleråkers
konstprogram

Thoughts and questions

From the pre-study, The Tower,
created for the Ulleråker
Art Program

”Historieskrivningen över rumsgestaltningar och social fantasi har inte längre råd att bortse från auditiv perception”

(Alain Corbin, Village Bells)

“A history of representations of space and of the social imagination can no longer afford to neglect materials pertaining to auditory perception”

(Alain Corbin, Village Bells)

Det har sagts att konst kan vara ett sätt att "bota" Ulleråker från dess problematiska historia, ett sätt att påbörja en utrensning av det förflytna för att hitta en lugn, förlåtande och tillåtande väg till en framtida nydaning av platsen. Men ibland måste vi leva med sjukdomen, för även den måste komma till tals – precis som de som bodde på Ulleråker, som vistades där för att bli friska, för att skydda samhället. Även sjukdomen vill komma till tals. När föreliggande studie når sin kulmen är den i centrum för en annan – individuell och samhällslik – sjukdomskonflikt, en kamp om att utvärdera skyddet: vem eller vad som ska skyddas, och vem eller vad som i slutänden kan offras för idén om det allmänna bästa.

Under den europiska upplysningstiden i slutet av 1700-talet trodde man att kvinnor kunde smittas av hysteri – som då betraktades som en unikt kvinnlig sjukdom, men som idag inte ens är ett medicinskt begrepp utan snarare en folklig term med olika betydelser – enbart genom att vistas i samma rum som, eller så mycket som titta på, en kropp som led av den främmandegörande sjukdomen.

It has been suggested that art might be a way "to cure" Ulleråker of its troubled history, a way to herald a cleansing of the past in order to find a peaceful and forgiven path of allowance for the future re-inventing of the site. But sometimes we have to live with illness, for it too will have its voice, as did those inhabitants of Ulleråker; residents for the bettering of themselves, for the protection of society. Illness too, would have its voice. The culmination of this study finds itself in the midst of another conflict of illness, individual, and societal, and the struggle to place value on protection – who or what will receive it, and who or what might inevitably be sacrificed for an idea of a greater good.

During the European Enlightenment period of the later 18th Century, it was said that one woman could contract hysteria – then considered an inextricably female disease, (today not a medical term at all, but rather a colloquial term with various popular meanings), by simply being in the same room, or even looking at a body afflicted with the foreigning sickness. Its development as a medical concept paralleled the interest in, and new ethical acceptance to explore the human nervous system.

”I mitt eget arbete har jag intresserat mig särskilt för fackordets utveckling från medicinsk sjukdom till samhällsfenomen: masshysteri”

Utvecklingen av det medicinska begreppet gick hand i hand med intresset och den nya etiska acceptansen för utforskningen av människans nervsystem. Hysteri betraktades som ett tillstånd av psykisk ohälsa med kroppsliga rötter i nervsystemet. Det invecklade, specifikt kvinnliga nervsystemet ansågs alltför känsligt, ”överspant” som en fiolsträng. Extremt lätt att bringa i rörelse kunde det sättas i svängning av omgivande stämningar.

Överkänsligheten var den förmodade orsaken till en psykologisk kris i individens relation till sin omgivning. Spridningen av psykofysiska tillstånd genom själva nervernas dallringar kallades ”sympatisk vibration”. Hysteri var en smittsam överkänslighet för kroppens omvärld och kroppens sätt att förmedla och bearbeta denna svåra situation. Fokus var på den krisande kroppen – det krisande samhället bortom man mer eller mindre ifrån.

I mitt eget arbete har jag intresserat mig särskilt för termens utveckling från medicinsk sjukdom till samhällsfenomen: masshysteri. I båda fallen används ordet för att sätta namn på en samhällsrelaterad kris.

Hysteria was seen as a mental condition physically rooted in an ailment of the nervous system itself. The intricate system of specifically female nerves were considered too sensitive, “high strung” like the tightened strings of a harp, and excessively suspect to be moved, vibrated by the sentiments in the environment itself.

This hypersensitivity was said to cause the individual’s psychological ‘crisis’ in relation to her surroundings. This sharing of psycho-physical states transmitted by the quivering of the nerves themselves was referred to as ‘sympathetic vibration’. Hysteria was a contagious hyper-sensitivity to the world around a body, and the resultant mechanisms that body undertook to communicate and struggle with its predicament. The body in crisis was seen as the issue of focus, while the society in crisis was largely left un-examined.

My own work has taken a particular interest in the evolution of the term from a medical disease to a social phenomena – mass hysteria. In both cases, the term seeks to name the suffering of a crisis in relation to a society.

”My own work has taken a particular interest in the evolution of the term from a medical disease to a social phenomena – mass hysteria.”

Termen kulturell psykoakustik är central i mitt arbete både som estetiskt och konceptuellt ramverk. Begreppet kan definieras som undersökningen av sociokulturella fenomen genom ljud och musik, i synnerhet fall av ljudmässiga och sociala dissonanser.

I flera av mina egna performanceverk och kompositioner använder jag glasharmonikans ljud. Franz Mesmer – som gett upphov till ordet mesmerisera – spelade glasharmonika för att behandla psykiska sjukdomar, bland annat hysteri. Instrumentet blev till slut fruktat för sitt kraftfulla ljud och känslorna som dess akustiska vibrationer orsakade.

Sambandet mellan hysteri och befintliga forskningspremissor i mitt arbete är en av noderna i en begrepps-konstellation som bildar en kontextualiseringsprocess där ett konstverk kan uppstå. Detta är också förstudiens mål: att ge ett sammanhang eller en plats för konstverket, utan att gå så långt som att producera det.

I likhet med konsten i allmänhet är avsikten med förstudien att ställa fler frågor snarare än att leverera svar.

The concept of cultural psychoacoustics is active in my work as both an aesthetic and a conceptual framework. This term can be defined as the investigation of socio-cultural phenomena through sound and music – particularly instances of sonic and social dissonance.

In much of my own performance and composition work, I utilize the sounds of the glass armonica. Franz Mesmer, from whom we derived the term mesmerize, played the glass armonica as treatment of psychological illnesses, particularly hysteria. The instrument was eventually feared for the power of its sound and the sympathies afforded by its sonic vibration.

The linkage of hysteria to existing research premises in my work, is one node in a constellation of concepts that form a contextualization process from which an artwork might emerge. This is the aim of a pre-study, to situate and exercise a context, stopping just short of producing an artwork itself.

The pre-study, as art in general, is less looked to for answers, than as a mode for asking more questions.

Det gamla vattentornet i Ulleråker.
Fotograf: Camille Norment

The old water tower in Ulleråker.
Photo: Camille Norment

Vilka konkreta historier om platsen Ulleråker kan inspirera konstverk?

Vilka ”nycklar” kan öppna upp för en rumstidslig samexistens av historiens närvaro och skiftande samtidsidentiteter?

What specific histories of the Ulleråker site can be used as inspirations for artworks?

What ‘keys’ might open into a space-time coexistence of historical presence, and shifting contemporary identities?

Ulleråkers kris var heterotopisk och handlade om en värld inuti världen, skapad för att vara åtskild, annorlunda, i en kris för tid och rum, och för att fungera vid sidan om de hegemoniska villkoren. Historiskt sett var heteropien en fysisk plats som skapats utanför samhällssfären för att ge rum åt marginaliserade aktiviteter, förändrade sinnestillstånd, alternativa kultursystem, och det skamliga – ett mentalsjukhus, ett bostadsområde för fattiga, ja till och med bröllopsresan där bruden skulle förlora oskulden. Vad gäller till exempel bruden hade samhället inget emot att acceptera flickan och kvinnan – men det måste skydda sig från den sexuella övergången mellan de båda.

Ulleråker var ett heterotopiskt mentalsjukhus som skulle ge en fristad åt de sjuka patienterna och samtidigt skydda samhället från skammen över sina ”andra”. Det nutida mönstret för ”återanvändning av mentalsjukhus” är att försöka införliva platserna och huskropparna i omgivningen. Men hur ska de som en gång satt inlåsta här då komma till tals? När murarna faller, grindarna öppnas och husen rivs riskerar vi också att utplåna den uttalade historia som genomsyrar platsen, hur hyschad den än var en gång i tiden.

The crisis of Ulleråker itself was that of a *heterotopia*, a world within a world created as separate, as other, in crisis of space and time, and to function in non-hegemonic conditions. Historically, a heterotopia was a physical site created outside of the local of society to house fringe activities, altered states of being, alternate cultural systems, and shame – an asylum, a housing project for the poor, and even the honeymoon where the loss of virginity was meant to take place. In the later’s case, for example, society was prepared to accept the girl or the woman, but should be protected from the defined sexual transition between the two.

Ulleråker was the heterotopic asylum, meant to offer a safe haven for the inmates in their illness, but also to protect society from the shame of its ‘others’. Today’s patterns of “asylum adaptation” seek to re-integrate the physical spaces and architectural bodies into their greater surroundings. But what of the voices of those were once locked with the walls? With the crumbling of walls, the opening of the gates, and demolition of the buildings, comes the potential for the erasure of a once vocal history, however muffled it may have been.

När Ulleråkersområdet omvandlas enligt detaljplanen blir den otydliga tröskeln mellan insida och utsida än mer intressant och till en nästan levande, utmanande invånare i det fysiska rum som tävlar om att både bevara och utplåna historien.

Nycklar representerar handling, en bokstavlig gränspassage. Jag fångslades av patienternas nyckelsamling som visas på Medicinhistoriska museet på Ulleråkersområdet. Kropparna låstes in i rum, i byggnader, bakom grindförsedda murar. Säkerhet är ett tveeggat svärd. Jag föreställde mig en nyckel som kan släppa de historiska kropparna fria i det nutida samhället genom att förbinda det förflutna direkt med nuet, som ett maskhål i en science fiction-roman. Som historiska transparanser skulle båda berättelserna kunna befolka samma fysiska och psykiska rum och göra det möjligt för svunna identiteter att samexistera med en dynamisk nutid och subjektivitet.

As the Ulleråker site changes following the development plan, the amorphous threshold of inside/ outside becomes even more interesting, and itself, an almost living, challenging occupant of a physical space that competes for both the persistence and erasure of history.

A key represents agency, a literal passing between borders. I was captivated by the collection of keys made by the patients on display in the Ulleråker medical museum. The bodies were locked in rooms, in buildings, within the gated walls; safety is a double-edged sword. I imagined a key that might release these historical bodies into the contemporary fabric of society by connecting the past directly to the present like the mythic science-fiction wormhole. Like temporal transparencies, both histories might simultaneously occupy the same physical and psychological space, allowing historical identities to coexist with a dynamic presence and subjectivity.

Billdokumentation från vattentornet: rörledning och trappa.
Foto: Ann Magnusson.

Documentation of the water tower conduits and stairs.
Photo: Ann Magnusson.

Patienttillverkade nycklar som ingår i Medicinhistoriska museets samlingar.
Foto: Camille Norment.

Patient-made keys from the collections of the Museum of medical history.
Photo: Camille Norment.

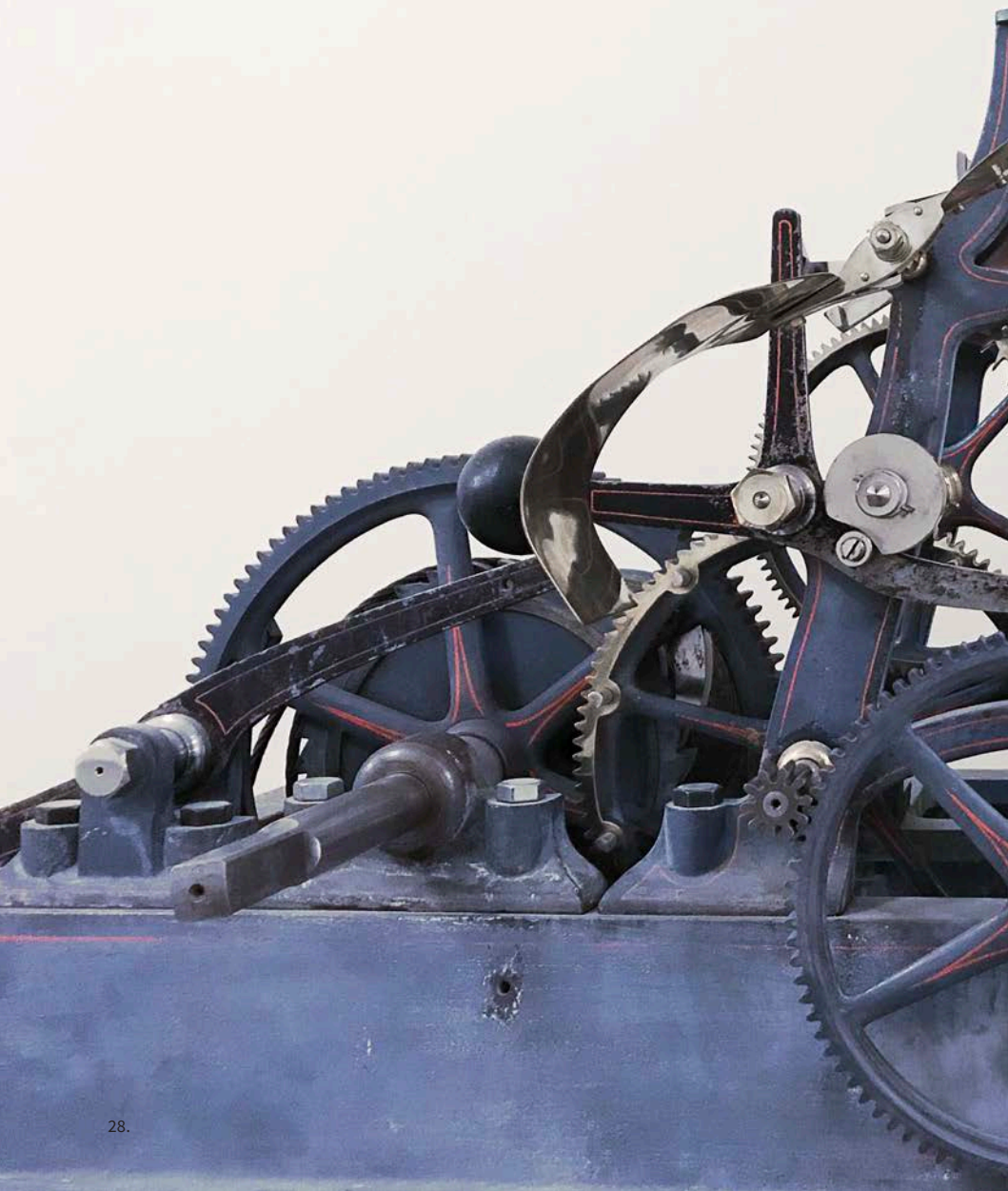
Camille Norment, konstnär,
och Svante Guterstam,
strategisk samhällsplanerare,
står framför modellen över
Ulleråkers utbyggnad.
Foto: Ann Magnusson.

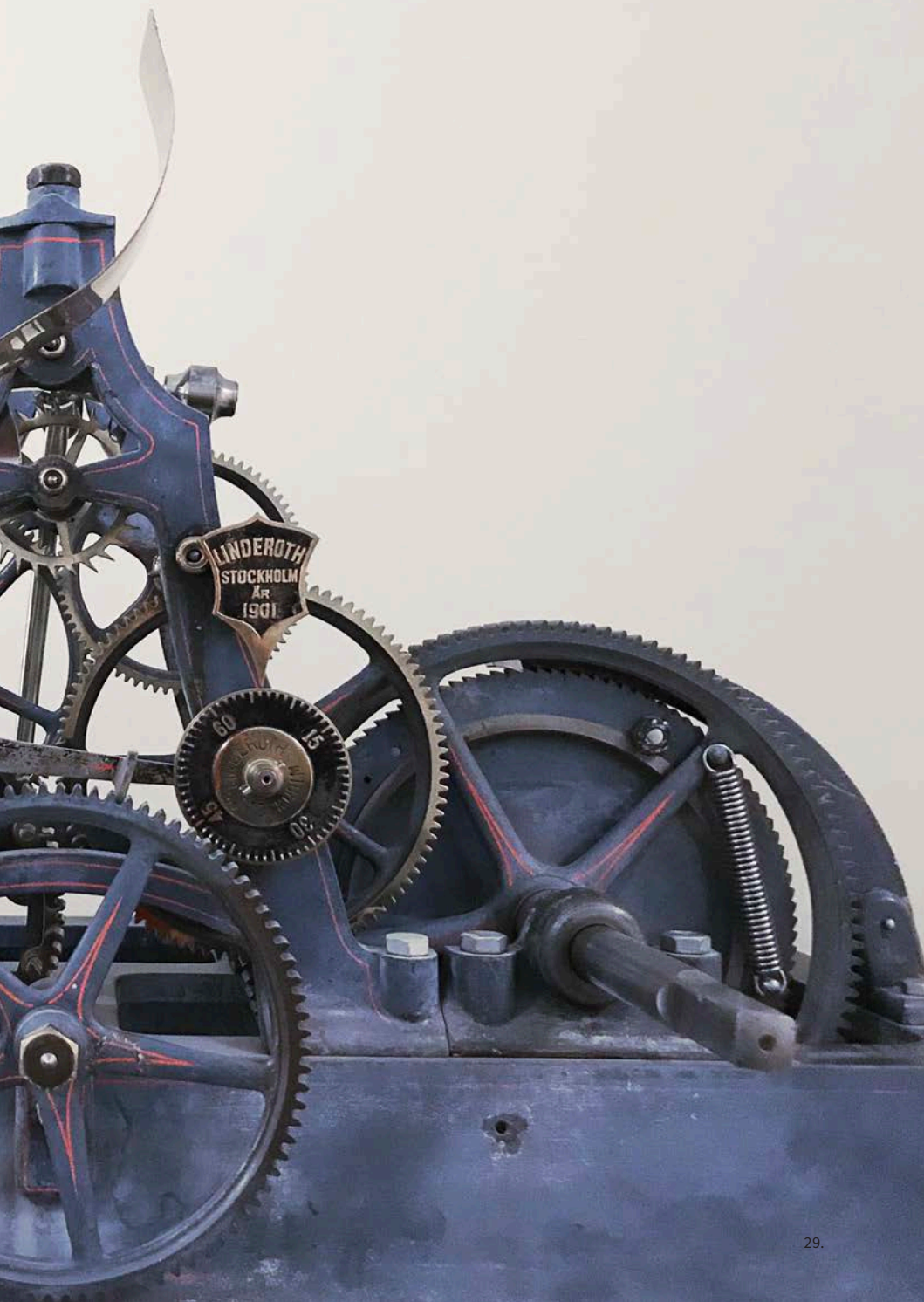
Camille Norment, artist, and
Svante Guterstam, urban
planner, standing in front of
the model of developing plans
of Ulleråker.
Photo: Ann Magnusson.

Urverk från det gamla sjukhusområdet
Ulleråker 1901, ingår i Medicinhistoriska
museets samlingar.
Foto: Camille Norment.

Clockwork from the old hospital in
Ulleråker from 1901 from the collections
of the Museum of medical history.
Photo: Camille Norment.

Tarotkort "Tornet".

Tarot card "The Tower".

min studie blir vattentornet en nod för denna flyktighet – en portal till en mångbottnad tillvaro. Jag såg vattentornets byggnadsvolym som ett kroppsligt subjekt i miljön. Vattentornet byggdes runt år 1900 på en höjd omgivet av träd – sin egen, privata skog. Konnotationerna hos både "tornet" och "skogen" förbinder vattentornet med sociokulturella maktsymboler, sagor, faror, drömydning, metafysiska trosriktningar, och hemligheter som är lite utöver det vanliga. Blandningen av fantasieggande och frånstötande myter bidrar självklart till dragningskraften.

Detaljplanerna för Ulleråker vill ändra vattentornets omgivning förvandla dess identitet till den grad att kroppen hamnar i ett kristillstånd inte olikt hysteri. I de renderade bilderna ser vattentornet sorgligt vilset ut både i tiden och rummet, som om det kämpar med sitt nya "postmentalsjukhuslandskap". Kan det anpassa sig? Och i så fall: Kan det överrösta den miljö som föreslås i detaljplanens?

In this study, the water tower became a node for this transience; a portal to a multilayered existence. I saw the architectural body of the water tower as a body-subject in an environment. The water tower was originally built around 1900 on a hill and left surrounded by trees – its own personal forest. The connotations of both "the tower" and "the forest" link the water tower to socio-cultural symbols of authority, fairy tales, danger, dream interpretation, metaphysical belief systems, and secret things every so slightly removed from the grasp of the ordinary. This mix of attracting and repelling lore is certainly part of its allure.

The Ulleråker development plans sought to alter the water tower's environment with such a change in identity that it placed the body in a state of crisis similar to the crisis of hysteria. In the rendered design images, the water tower seems sadly out of place and time, struggling in relation to its new "post-asylum landscape". Can it adapt? If so, with what stronger vocality than that of its proposed surroundings?

Om vattentornet representerar kroppen i kris med sin omgivning så representerar en annan kropp på platsen själva tiden – klocktornet. När den kroppen fortfarande var i bruk markerade den dygnsrytmen, delade in tiden med en högljudd efterklang av upplevd tid som gav röst åt Ulleråkersområdet identitet. Platserna kring vattentornet och klocktornet slog mig till en början som intressanta och tänkbara lokaler för reflektion och kanske intervention, med potential för både inversion och subversion.

I tarotkortlekens berättelsestruktur tolkas "Tornet" oftast som kris, plötslig förändring och förstörelse, vilket också återspeglas i tarotkortets bild. Men det betyder även upplysning, frigörelse, nystart och återfödelse. Kriser kan förstöra, men också läka och ge nytt liv – inte genom utplåning, utan snarare genom frikostighet.

While the water tower came to represent the body in crisis with its environment, another body in its locale represented time itself – the bell tower. In the era of its use, this body would sound the rhythms of the day, segmenting time, its after-drone leaving a sonorous trail of time experienced, voicing the identity of the Ulleråker campus. Both the sites of the water tower and the clock tower initially struck me as interesting and viable locations for reflection and potential intervention, each pointing to both agencies of inversion and subversion.

Largely due to the narratives built by the tarot card system, "The Tower" is commonly interpreted as meaning crisis, sudden change, and destruction as is typically depicted in the tarot card's imagery. However, it also means enlightenment, liberation, and starting over or re-birth. A crisis may destroy, but may also yield healing and new life – not through erasure, but rather through hospitality.

Hur förändras psykologin i vattentornets omgivning av de berättelser om isolering och integration som kommit fram till följd av platsens utvecklingsplaner?

How does the psychology of the water tower site change with the evolved narratives of isolation and integration spurred by the site's development plans?

Bildcollage av vattentornets Rizom
av Camille Norment.

Collage of the water tower
by the artist Camille Norment.

Vattentornet står ovanpå ett invecklat vattenledningssystem. Jag tänker mig att det liknar hur en vetenskapsman föreställde sig nervsystemet på 1700-talet. Jag funderade över hur dess funktion på Ulleråker – där det utgjorde en flödande livskälla – påminner om när jag doppar fingrarna i vatten, försiktigt rör vid glasharmonikans skålar, aktiverar och väcker ljudet till liv.

Idén om vattentornet och dess vattennät blev både en nervfläta och en rhizomatisk livskraft som rör sig genom fysiska och konceptuella, historiska och nutida rum. Deleuze och Guattari är idag berömda för att de i Tusen platåer beskriver rhizomet som ett kontextualiserande nätverk där ”vilken punkt som helst i ett rhizom kan vara sammankopplad med vilken annan punkt som helst, och måste så vara”. Den mest vitala livskraften är den som existerar i aktiv förbindelse med varje ”punkt” i sin egen historia. Vattentornet hade fysisk förbindelse med varje plats på hela området genom vattnet och är därför en lämplig plats för funderingar kring mentalsjukhusets historia.

The water tower sits on top of an intricate water system. I imagined it similar to the pathways of the nervous system as seen through the eyes of the 18th Century scientist. I reflected upon how its function within Ulleråker, providing a flowing source of life, was similar to when I dip my fingers into water and gently stroke the bowls of the glass armonica, awakening and activating the sound into life.

The idea of the water tower and its water network became both a plexus of nerves and a rhizomatic life force moving through physical and conceptual, historical and contemporary spaces. Quite famously by now, Deleuze and Guattari, in *A Thousand Plateaus*, described the rhizome as a contextualizing network in which “...any point of a rhizome can be connected to anything other, and must be.” The most vital life-force is that which exists in active connection to every “point” in its own history. The water tower was physically connected to every site on the campus through water, and an apt site to reflect upon the asylum’s history.

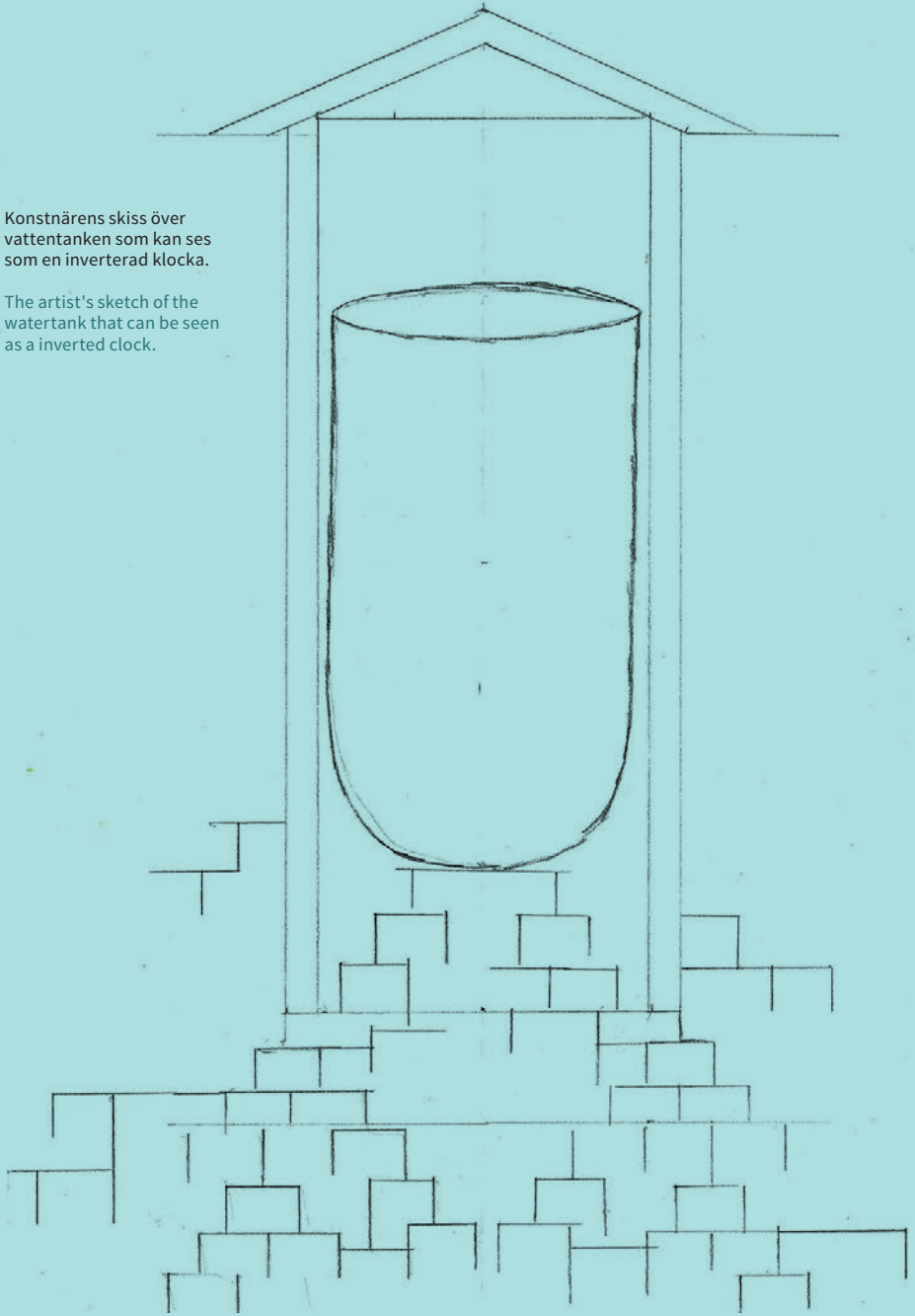

Karta över Ulleråkers underjordiska vattenledningssystem.
©Uppsala kommun

Map of the Ulleråker underground water system.
©Uppsala kommun

Konstnärens skiss över
vattentanken som kan ses
som en inverterad klocka.

The artist's sketch of the
watertank that can be seen
as a inverted clock.

”Jag tänkte på spänningsfältet mellan hur vatten möjliggör liv men även kan dränka och utplåna det.”

Vår kropp består till ca 70 procent av vatten. På Ulleråker användes vattenterapi som en behandlingsform. Jag tänkte på spänningsfältet mellan hur vatten möjliggör liv men även kan dränka och utplåna det. Under mina besök föreställde jag mig en kropp nedsänkt och instängd i ett badkar och kom då av någon anledning att tänka på zenmästarens parabel:

När zenmästaren hällde upp en kopp te åt en besökande student fyllde han på tills det rann över ut på bordet och ner på golvet. När studenten frågade varför han gjorde så, svarade zenmästaren att koppen var som det fulla och stängda intellektet som måste tömmas för att nya tankar ska få plats.

Water constitutes approximately 70% of our bodies. At Ulleråker, water therapy was meant as a form of healing. I contemplated the tension between water as enabling life, and a potentially overwhelming it out of existence. During my visits, when imagining a body submerged within the tub, and sealed in, I kept recalling, for some reason, of the parable of the Zen master:

When pouring a cup of tea for a visiting student, the Zen master allowed the tea to pour over the brim, and onto the table and floor. When the student asked, “Why?”, the Zen master responded that the cup was like the full and closed mind which had to be emptied before any new thoughts could enter.

"I contemplated the tension between water as enabling life, and a potentially overwhelming it out of existence."

Var avsikten med vattenterapi också att tömma? Vad var det i så fall som tömdes här, i badkaret, på denna plats? Och nu? Var avsikten med utvecklingsprocessen och eftertanken också att tömma för att kunna fylla på med nytt. Eller skulle den nya "tomheten" redan vara full av sin egen historia?

På samma vis som vattnet ständigt flödar och sipprar är varje ögonblick i historien oundvikligen förbundet med varje annat. Ulleråkersområdets koppling till sitt förflutna går inte att utplåna med sanering, förnyelse och gentrifiering. Och det finns kraft i den kopplingen. Den tomma vattencisternen med sitt underjordiska nätverk blev en symbol för en tyst, ständigt pockande närvaro av möjligheter, som de ständigt närvarande ljuden.

Was the water therapy somehow also meant to empty? If so, what was being emptied here, in this tub, at this site? And now? Was this process of development and reflection also meant as an emptying in preparation to be filled anew? Or would this new "emptiness" already be full of its own history?

Like the continuous flow and seepage of water, any moment in history is inevitably connected to any other. Though cleansed and renewed and gentrified, the site of Ulleråker would remain inevitably connected to its past, and there is agency in this connection. The empty water tank and its underground network became symbolic of a quiet, ever persistent presence of possibility, like the omnipresence of sound.

Hur kan vattnet som flödar genom denna studie leda till ett rum för eftertanke som rymmer både det lockande löftet och faran hos mytens fontäner?

How might the flow of water through this study lead to a space of contemplation in which remained both, the allure of promise and yet the danger, of mythical fountains?

Det gamla klocktornet.
Foto: Camille Norment.

The old clock-tower.
Photo: Camille Norment.

Byklockan är "ett ljudmässigt arv som visar vägen till en djupare existensform"

(Corbin sid xii)

The village bell is "an auditory patrimony that serves as an index of a deeper mode of existence."

(Corbin p.xii)

Ulleråker var i princip en egen by. Det fanns en tid när byklockan var det främsta sättet att kalla till möten och fester och varna för faror, att kommunicera makt och uppror. Den klingade objektivt men nådde långt med i sina världsliga budskap.

Att mista talförmågan var ett vanligt symtom på hysteri: kroppen tog över med sina egna kodade rörelser och icke-verbala ljud.

Intresset för och nyfikenhet på nervsystemet bidrog till eolsharpans popularitet i borgerliga hem ända in på 1700-talet. Det här musikinstrumentet placerades ofta i ett öppet fönster där vinden mjukt kunde spela på det, som en symbol för den känslighet som var en dygd den bildade eliten kunde kosta på sig. Några årtionden senare ansågs den känsligheten vara en sjukdom, vilket definitionen av hysteri är ett exempel på. Och borduninstrument som eolsharpan och glasharmonikan fick dåligt rykte mer eller mindre på grund av sitt samband med vibrationskraften.

Ulleråker was essentially its own village. There was a time when a village bell was the central mode of communication of summons, celebrations, and terrors; authority and rebellion. It was objective in its tone, but far reaching in its visceral messages.

A loss of linguistic communication was often symptomatic of the hysteric; the body took over with its own coded movements and a-lingual sounds.

A practical interest and curiosity in the nervous system brought the aeolian harp into the 18th century bourgeois home. The aeolian harp was a musical instrument often placed in an open window sill where it would be gently played by the wind, a symbol of the positive virtues of sensitivity that were afforded to the educated elite. Within a few decades later, sensitivity was pathologized, as exemplified by the defining of hysteria, and droning instruments such as the aeolian harp and the glass armonica fell into ill favour principally for their relation to the forces of vibration.

”Klockan slår en rytm, men efterklangen är minnet.”

Tidigt i förstudien försökte jag göra en ljudkartläggning av vattentornet, en process jag ofta utför också för liveframträdanden. Jag betraktar resonansfrekvenserna som materiella röster att lyssna på, och lyfter gärna fram deras flödande, klingande stämma. Klangen är inte verbal i sin kommunikationsform men ger ändå röst åt erfarenheten hos kroppar i rum. Den gör detta bokstavligen när ljud möter och påverkas av arkitektoniska och organiska kroppar, ungefär som vågsvallet i en feedbackloop. Perceptuellt kan den höras till exempel i urgamla grottor, och resonans och efterklang är ett kraftfullt inslag i den socioakustiska utvecklingen av ritualer. Efterklangen är också tidens långa flödande svans, som ljudet som hänger kvar i rum och tid efter klämtningen i en stor klocka. Klockan slår en rytm, men efterklangen är minnet.

Early into the pre-study, I sought to make a sonic mapping of the water tower, a process I engage in frequently, also for live performance. I consider the resonant frequencies as material voices to be listened to, and typically reveal them in their flowing, reverberant drone. This droning communication is not linguistic in form, but nonetheless, it voices the experience of bodies in spaces. It does so literally as sound meets and is shaped in relation to architectural and organic bodies like the swell of a feedback loop. It does so perceptually as, for example, it recalls the drone of ancient caves and the powerful role of resonance in human ritualistic social-sonic evolution. The drone is also the long flowing tail of time like the sound that lingers through space and time after the striking of a large bell. The bell strikes a rhythm, but the drone is remembrance.

”The bell strikes a rhythm, but the drone is remembrance.”

Föreställningen om kroppens minne och dess ibland ofrivilliga kommunikation fick mig att förena klocktornets toner och frekvenser och vattentornets toner och frekvenser till en ljudande nod av både historiska erfarenheter och potential. Ett ljud är fullt av handling. Som vibration darrar det, rör sig och lossar, skapar nya impulser och handlingar. Det förbinder genom tid, rum och sammanhang.

Det kanske är självklart – men ändå viktigt att påpeka – att vattencisternen i princip är en inverterad klocka och en naturlig samlingsplats.

En avsikt med förstudien var att taktilt förmedla delar av den akustiska utforskningen inuti själva vattentornet. Besökarna skulle träda in i den väldiga vattencisternen och uppleva tonerna som vibrerar därinne.

It is this notion of the body’s memory and its sometime rogue communication that led me to unite the tones and frequencies of the bell tower with the tones and frequencies of the water tower into a sonic node of both historical experience and potentiality. A sound is full of agency. As a vibration, it quivers, moves and loosens, creating new stirrings and actions. It connects through time, space, and context.

It might also go without saying (but important to state nonetheless), that the water tank is essentially an inverted bell, and a natural site of coalescence.

An intention of this pre-study was to culminate in a tactile sharing of part of the sonic exploration, within the water tower itself. Visitors would enter in, and experience the tones vibrating through the immense water tank itself.

Jag tänkte mig vattentornet som ett rum präglad av intensiv ljudkraft, men samtidigt också av tyst kontemplation – en helt annan värld än de livliga gator som snart skulle omge den. Bräddfull med en konstant klang skulle ljudminnet rinna över och in i sitt förflutna och sin framtid, förbinda besökaren med ett förflutet men även förbereda platsen och kropparna på vila, på att vara sårbara och ta emot något nytt. När vi gick ut ur vattentornet igen och återvände till vardagens verklighet skulle känslan av tid(s-) och rum(svillhet) vara som allra starkast. Ljud har en ohygglig makt över kroppen, tanken och samhället.

Coronapandemin sätter i skrivande stund stopp för en fysisk intervention inuti vattentornet. Pandemins störande brus har nu blivit till en ny signal i sig. Hand i hand med pandemin går en sociopolitisk masshysteri, ett kaos som innehåller både rädsla, galenskap, skam, hat – och hopp.

I imagined the water tower into a space of intense sonic force, yet also one of quieted contemplation, a different world from the busy streets that would come to surround it. Overflowing with a continuous drone, the sonic memory would pour into its past and into its future, connecting visitors to a past while preparing the site and bodies to pause, and be vulnerable to receiving something new. It would be upon exiting from the water tower, and re-entering the reality of the everyday, that the sense of time-(dis)place(ment) might be felt at its greatest. Sound is a tremendous force over the body, mind, and society.

The COVID-19 pandemic prevented a physical intervention within the water tower by the time of this text. The noise of the pandemic's disruption by now, has become a new signal in and of itself. Accompanying the pandemic is a mass-hysteria of socio-political turmoil, complete with fear, madness, shame, hatred... and hope.

Vilken sorts ljudupplevelser kan ge röst åt dynamiska historier, skadade identiteter och kärva verkligheter, och samtidigt välkomna det nya?

Tankar kring före och efter...

Hur kan platsens faktiska historia bevaras, respekteras och skyddas, och samtidigt samspela med en nystart?

What kind of sonic experiences can give voice to dynamic histories, fractured identities, and stark realities while welcoming in the new?

Before and after thoughts...

How can the reality of the site's history be preserved, respected, and protected while reconciling it with new beginnings?

När jag först kom till Ulleråker var grindstugan sedan länge en snabbmatskiosk. Innan jag var klar med studien skulle den rivas. Grindar, lås, nycklar, dörrar, insida, utsida, tillhörighet – vilka berättelser får vi tillgång till när vi kikar in i det förflutna från vår utgångspunkt i nuet och rör oss genom samtidens nygestaltning av platsen?

Redan vid första besöket på Ulleråker förstod jag att det inte skulle bli helt enkelt att bevara områdets historia och låta det aktivt samexistera med nutiden. Som en möjlig utvidgning av museet föreslog jag att staden skulle fundera på att ta fram en audioguide för Ulleråkersområdet, ungefär som i Cardiffs och Millers vandringar, för att förmedla platsens historiska berättelser. Audioguiden måste inte nödvändigtvis produceras av mig, utan skulle kunna tas fram i ett brett samarbete inom kommunen – kanske med vattentornet som nav och utgångspunkt.

Området behöver verkligen något liknande. Men mina egna tankar och bidrag skulle jag rikta åt ett annat håll.

By the time I arrived in Ulleråker for the first time, the gate keeper's house had long become a fast food kiosk. Before I would finish, it would already be torn down. Gates, locks, keys, doors, inside, outside, belonging – what stories might be accessible by peering into the past while standing in the present and moving through its new articulation of the site?

When first visiting Ulleråker it was immediately clear that the preservation of its history, and active coexistence with the contemporary would be a challenge. I suggested – perhaps as an extension of the museum – that the city consider developing an audio tour of the Ulleråker campus in the likes of Cardiff / Miller, that would ease entry into historical narratives of the site. This would not necessarily be my own contribution, but one that might be developed by a larger collaborative community within the municipality, with, perhaps, the water tower as the central node, and site of departure.

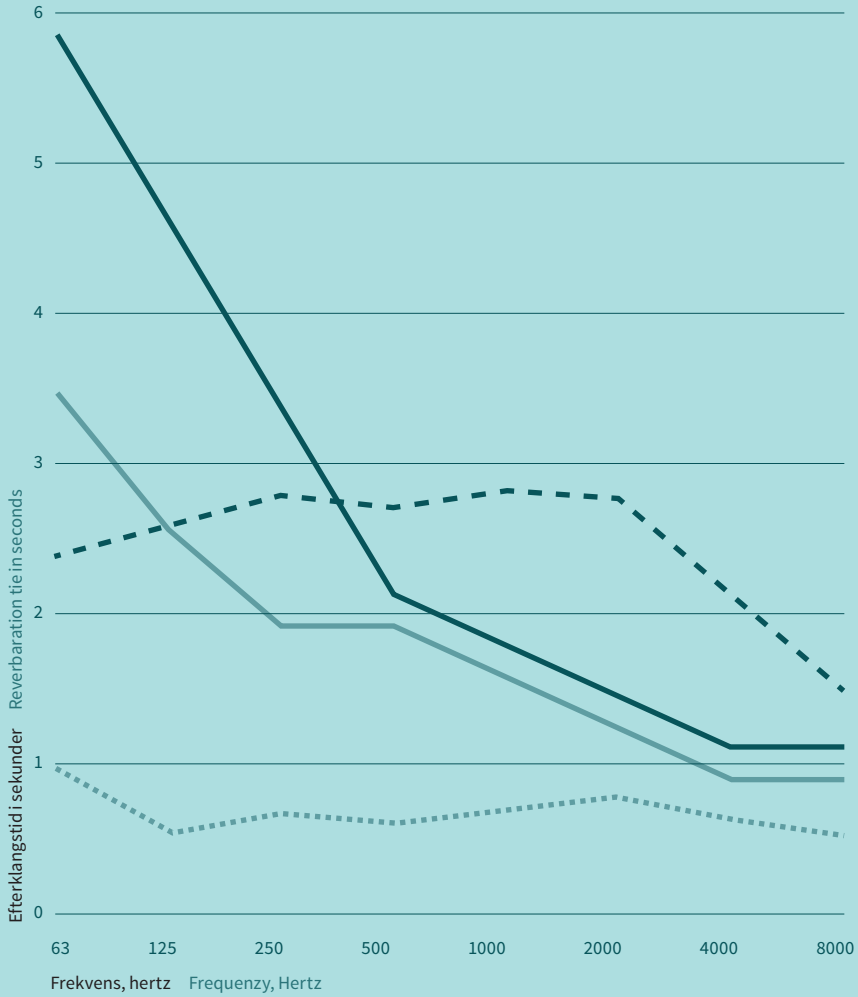
This is something the site would certainly need. But I would take my own thoughts and contributions elsewhere in direction.

Vad behöver Ulleråker, området, dess historia och människor? Och vad kan mitt konstnärskap bidra med?

What does the site, history and people of Ulleråker need, and what is it that my practice can offer?

Efterklang i vattentanken och på andra våningen

Reverb in the water tank and at the second floor

— Vattentank
Water tank

— Andra våningen
Second floor

..... Vanligt vardasrum (referens)
Normal Living room (reference)

- - - - - Efterklang i kyrka (referens)
Church reverberant (reference)

Flera gånger har de som bjudit in mig bett mig beskriva vad förstudien i slutänden betytt för mig. Det var ett verkligt privilegium att få ägna mig åt den här forskningsprocessen – och att medvetet göra halt just här. Men jag måste erkänna att jag gärna skulle ha deltagit också i slutfasen och utformningen av ett självständigt konstverk. Nu kan jag inte det, och då berövas jag ett samtal jag annars kunde ha fört med ett fullbordat konstverk som gett mig möjlighet att ställa ännu fler frågor. Och som nog ställt en del frågor till mig också. Ljud är fulla av handling, och därför finns en fortsatt möjlighet för att andra röster får komma till tals på Ulleråkersområdet i framtiden. Det ser jag fram emot.

I have been asked several times by my host, to describe what the pre-study meant to me in the end. It was an absolute privilege to engage in this research process, and to stop myself here by design, but I do admit to missing its culmination into an autonomous artwork. For in this, I was deprived of a conversation that I might have had with a fulfilled artwork, an opportunity to ask it even more questions. It would have likely posed many to me. Sound is full of agency, and as such, there remains a potential for future voicings on site at Ulleråker. I look very much forward to this.

*Dessa anteckningar är en
bearbetning av en performance
lecture avsedd att framföras live.*

Manus ur Camille Norments konstnärliga
förstudie The Tower i svensk översättning.

TORNET

Förlåt, kan ni upprepa frågan?

Det sägs att universum varken har början eller slut.

Bara oskiljaktiga rörelser i cykliska vågor.

Många av oss kände av hur sammankopplade

Våra erfarenheter var

Och trots det är komplexiteten av vår existens för motsägelser.

När rörelser anses vara oberäknliga, osynkroniserade, avlägsnas de från massan.

Tid, plats, varseblivande...

...blir alla samma sak. Det har de alltid varit.

This pre-study notebook is an adaptation of a performance lecture intended for live performance.

Script from Camille Norment's artistic pre-study The tower.

THE TOWER

Sorry, can you repeat the question?

Well, they say the universe has no beginning and no end - only inseparable motion cycling continuously in waves.

Many of us could feel the interconnectednes of our experiences

And yet the complexity of our existence becomes subject to contradiction: when motions are deemed erratic, out of sync, they're cut from the mass.

Time, place, perception - they all become the same thing. They always were.

Vår heterotopi... Fantasi... Rädsla

En heterotopi är helt enkelt en plats eller aktivitet som befinner sig utanför samhället, fjärrad från dess normer som består av världar inuti världar.

De är annorlunda och upprörande.

Våra Fragment...Vår saga...

Kanske drömde vi för länge...

För starkt...

För hörbart...

Men var det vi som föll eller var det ni?

Damma av och justera riktning

Ett landskap bortom anstalten

Under, eller snarare på väg till att besöka platsen - ett av de tidigare besöken - blev tre av oss inlåsta i en bil under jorden, i ett parkeringshus.

Vi var på väg till Ulleråkeranstalten för att observera och diskutera dess historia, och vad som skulle göras med den.

Vem som skulle få veta vad om den och hur.

Vi kliver in i bilen, stänger dörrarna, dörrarna låses, nyckeln stoppas i elsystemet, men bilen startar inte.

Något var fel, och den vägrade låsa upp dörrarna.

Vi försökte ta oss ut. Ja, vi försökte verkligen ta oss ut.

Vi ringde efter hjälp från den ena personen efter den andra.

Our heterotopia... Fantasy... Fear

A heterotopia is simply a place or even [an] activity that is placed outside of society away from its norms, that constitute worlds within worlds.

They are other and upsetting.

Our fragments... Our fairy tale...

Perhaps we dreamed too long...

Too hard...

Too audible...

But was it we who fell or was it you?

Dust off and realign

A post-asylum landscape

Well during, or rather on our way, to one of the site visits - one of the early on ones - three of us found ourselves locked in a car down underground in the car park.

We were headed to Ulleråker to observe and discuss the history and what to do with it.

Who would get to know what of it and how?

So, we get into the car, close the doors, the doors lock, turn the key into its electrical system. But the car wouldn't start.

Something was wrong and it wouldn't even unlock the doors.

We tried to get out, yeah, we really tried to get out.

Ja, det var inte det att de inte brydde sig, men de skickade oss vidare

till nästa person, och nästa...

Jag andades långsamt och behöll mitt lugn, litade till logiken.

Vi var inlåsta i en bil, blott ett fönster mellan oss och våra

följeslagare som hade lämnat sin egen bi, för att se varför vi inte ens

hade lämnat parkeringsplatsen än.

Vi pratade om det, behöll lugnet, skrattade en aning. Tio minuter, tjugo minuter. Trettio minuter. Det började bli varmt.

Så, utan att tänka efter, så försökte jag öppna ett fönster.

Det är klart att fönstret inte gick att öppna, inget fungerade ju.

Det var då jag kände det. Det som kallas panik.

Den hade vaknat.

Jag visste inte att den redan fanns där, någonstans inom mig, och bara väntade på att få göra sitt.

Så vad skulle jag göra nu? Bara somna, eller...?

Eller kanske...Vad skulle hända om jag krossade fönstret?

Skulle det verkligen gå så långt?

Vi var inlåsta i en bil.

Vi var inlåsta, och vi ville verkligen komma ut.

När jag väl kom dit hade vakthuset sedan länge varit en snabbmatskiosk, och under studiens gång revs den.

Det är alltid slående att befinna sig på en plats där något har försvunnit.

We called on the phone for help to this person and then that one, but - it's not like they didn't care, but anyway - they just shuffled us along to the next person and then the next person.

I slowed my breath and remained calm, taking it just by logic.

We were locked in a car, only windows apart from our companions who had left their own car to see why we hadn't even left the parking space yet.

Talking it through, keeping it calm, a few laughs... 10 minutes, 20 minutes, 30 minutes, it was getting warm.

So, without thinking I reached to open the window.

Of course, the window wouldn't open - nothing was working.

And then I felt it. That thing called panic.

It had awakened to attention.

I didn't realize it was already there somewhere inside waiting to have its way.

So, what would I do? I just have to go to sleep, or maybe...

What would happen if I broke the window? Would it really come to that?

We were locked in a car.

We were locked in, and we really wanted out.

By the time I arrived, the gate keepers house had long been a fast-food kiosk, and sometime during the study [it] was torn down completely.

It's always striking to stand on the spot of erasure.

Men det var ändå vår hemliga trädgård

Hugg ned träden så att vi inte kan andas

I samklang

Vatten var vår eld - vår smärta och vårt

Löfte

Ett rhizom är ett förgrenat nätverk där varje punkt är kopplad till alla andra.

Varje punkt är också en potentiell förnyelsepunkt

Ett plexus.

Eftersom varje punkt i ett rhizom kan kopplas till varenda annan punkt i rymd, kan man säga detsamma om denna koppling över tid.

Det pekar till största del mot rhizomets första och andra princip:

Kopplingsförmåga och Heterogenitet.

Ett kontinuerligt flöde via vener

Sedan har vi Multiplicitet. Och Icke-betecknande brott, som jag är särskilt fascinerad av.

Kartografi och Dekalkomani.

Ett rhizom som drömmar berättelser

De definierar det mer som en karta än en kalkering.

Vattenterapi var avsett att vara läkande.

När jag under mina besök föreställde mig en kropp nedsänkt i karet och inlåst, tänkte jag ofta på berättelsen om zenmästaren som hällde upp en kopp te åt en student på besök. Han lät teet rinna över, ut på bordet och ned på golvet.

And yet it was our secret garden

Cut the trees so we can't breathe

In sympathetic resonance

Water was our fire - our pain and promise

A rhizome is a branching network in which every point can be connected to every other one.

And every point is also a potential site of renewal, a plexus.

Now, since any point in a rhizome can be connected to any other through space, the same thing can be said for this connection through time.

This largely points to principles one and two of the rhizome: connection and heterogeneity.

A continuous flow through veins

Then we have multiplicity, a signifying rapture with which I'm particularly fascinated. Cartography and decalcomania.

A rhizome dreaming stories

They define that as more of a map rather than a tracing.

Water therapy was meant as a form of healing.

During my visits, when imagining a body submerged within the tub, and sealed in, I kept thinking of the story of the Zen master: when pouring a cup of tea for a visiting student he allowed the tea to pour over the brim and onto the table and floor.

När studenten opponerade sig, och frågade varför, svarade zenmästaren att koppen var som det fulla och öppna sinnet, som måste tömmas för att nya tankar skulle kunna komma in.

Medan jag tänkte på berättelsen så undrade jag, vad det var som tömdes ut här, i detta kar, på denna plats.

Vad är det för förnyelse som sker?

Det stora tornet faller, så att det kan återuppbyggas.

Jag skulle aldrig kunna göra anspråk på att känna till någon annans historik, och detta projekts övergripande omfattning.

Alltså, nej, det borde inte vara tillräckligt att vara en historieturist.

Man måste ge någonting.

Klockan ringde en rytm

...Ritual

Dess efterklang en kropps tidsrymd

All historik kan förmedlas av ljud.

De är bägge stadda i eviga växlingar, konstant förändring, i påverkan av upplevelsen.

When the student protested and asked why, the Zen master responded that the cup was like the full enclosed mind which had to be emptied before any new thoughts could enter.

As I thought of the story I wondered - what was being emptied here in this tub at this site?

What renewal is taking place?

The great tower falls so that it might be built again.

Well, I could never really claim to know someone else's history. And the scope of this project as a whole?

Well, no, it shouldn't suffice to be a historical tourist. You have to give something.

The bell sounded rhythm

...Ritual

Its drone, a body's duration.

Any history can be mediated by sound.

They're both constantly in flux. Always changing and subject to experience.

Uppsala
kommun